

ДА ПРАЗНУВАШ В ПРИСЪСТВИЕТО НА ВРАГА СИ!

Дейвид Уилкерсън
28 Февруари 2000

“Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, Помазал си с миро главата ми; чашата ми се прелива.” (Псалм 23:5)

От всички чудесни обещания, които ни дава Бог в Псалм 23, това е най-славното. Помислете какво обещава да направи за нас Той тук: Той казва, че ще пригответи трапеза за нас, ще сложи вкусна храна на нея, след което ще сложи престилката на сервитьор и ще ни сервира. И че ще направи всичко това пред враговете ни. Сега, ние знаем, че когато Бог говори за сервиране, храната няма да е обикновена. Думата „трапеза“ в този стих означава „разстилам“. Бог не говори просто за някаква малка чинийка с храна. Той говори за много видове храна – огромен пир. Той поставя пред нас ред след ред от прекрасни небесни храни, за да ги опитаме и изядем.

А на вечерята има само един гост – ти. Бог приготвя и сервира на всеки човек, който обича Исус и се нарича с името Му. По-нататък, за да създаде атмосфера, Бог заявява, че това празненство е време за смях, радост и песни. Той ти казва: „Яж, пий, радвай се и се весели.“ „Угощения се правят за веселба, и виното весели живота“ (Еклисиаст 10:19).

След това, докато вечеряш с великолепната храна, Бог те помазва с мирото на радостта. „Помазал си с миро главата ми“ (Псалм 23:5). „Боже, твоят Бог те е помазал С миро на радост повече от твоите събратя.“ (45:7)

Междувременно, докато Бог приготвя и сервира трапезата ти, Той слага враговете ти да седнат отстрани на сцената и да гледат всичко. Те виждат как Самият Бог слага трапеза за теб, храна, води те до мястото ти и ти сервира. След това те виждат как насищаш душата ти с вкусна небесна храна. Казвам ти, никоя демонична сила, включително и самия дявол, не би могъл някога да проумее този вид любов, милост и благодат.

Каква невероятна сцена само – можеш ли да си я представиш? Враговете ти са шокирани. Те са били сигурни, че Бог ще те унищожи заради провалите ти. Били са готови да застанат злорадстващи над теб, докато не бъдеш унищожен. А сега им е заповядано да гледат, докато се наслаждаваш на сервираната от Самия Бог храна. Заставени са да наблюдават как Господ ти сервира, храни те и те помазва с мирото на радостта и веселието.

Исус ни казва, че Отец прави това за всичките Си деца: „ Блажени ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи.“ (Лука 12:37)

Преди да говорим за Господната трапеза, трябва видим кои са нашите врагове

Според Библията има два вида врагове – демони и хора. Тук, в Псалм 23, Давид говори за демоните. Това са дявола и всичките му адски началства и власт.

Според Исус, „Неприятелят... (е) дявола“ (Матей 13:39). Когато Давид споменава „силния си враг“ в Псалм 18, той говори за демоничните орди, които го мразеха поради стабилното му ходене с Господ: „Избави ме от силния ми неприятел, От ония, които ме мразеха; Защото бяха по-силни от мене.“ (Псалм 18:17)

Но много от враговете ни не са от ада. Когато Исус ни казва да обичаме враговете си, Той определено не говори за дявола и ордите му. Той говори за хора в живота ви, които са се превърнали в оръжия, използвани от Сатана, за да ви накарат да се чувствате зле. Плътските врагове на Давид го накараха да извика: „Избави ме, Господи, от неприятелите ми; Към Тебе прибягвам, за да ме скриеш.“ (Псалм 143:9)

Може да имаш само неколцина човешки врагове, понеже не познаваш много хора. А може и да имаш изобилие от врагове, понеже сферата ти на влияние е голяма. Във всички случаи, ако си насочил сърцето си към Исус, ти ще бъдеш заплаха за мнозина. И ще те се противят както невярващите, така и плътските християни.

Още повече, че ще бъдеш белязан като мишена от дявола и злите му духове. Врагът ти, обвинителя, ще те атакува физически и духовно. И ще накара човешките ти врагове да те притесняват.

В тази сцена свръхестественото празненство на Господ става още по-невероятно, понеже и двата вида врагове трябва да седнат и да гледат как Господ ти сервира. От едната страна са дявола и ордите му, а от другата са земните ти врагове. А по средата Господ излива мирото на веселието Си върху теб.

От страната на демоните дявола се гневи, понеже си е мислил, че те е притежавал. А от страната на хората Бог засипва враговете ти със срам. Словото Му казва за праведните: „Неприятелите му ще облека със срам; А на него ще блещи короната.“ (Псалм 132:18). Бог казва: „Плътските ти врагове си мислеха, че е свършено с теб. Но сега те могат само да гледат и да се чудят, докато те храня и благославям.“

Докато се ровиш в славната храна пред теб, Господ се накланя и ти прошепва в ухото: „Не трябва да се притесняваш за никой от тези врагове. Те не могат да ти направят нищо.“ „Защото, при все че намислиха злоба против Тебе, При все че измислиха заговор, не ще могат да го изпълнят“ (21:11).

Всъщност Бог ти дава всяко Божествено уверение за това. И накрая ти можеш да пееш: „И сега главата ми ще се издигне Над неприятелите ми, които ме окръжават; И ще принеса в скинията Му жертва на възклицания, Ще пея, да! Ще славословя Господа.“ (27:6)

Бог слага тази трапеза пред теб не само по време на победа, но най-вече когато се проваляш

Пуританите често ползвали фразата „изненадан от грях“. Това се отнася за онези времена, когато не очакваш греха, но врага изведнъж нахлува като река и ти си съкрушен. Нещо те побеждава, някоя стара похот или навик, които си мислел, че си победил, и ти се проваляш.

Бързо се покайваш, скърбиш и съжالياваш поради извършения грях. Но след това се самообвиняваш, гърчиш се виновно и си объркан. Мислиш си: „Как можах да позволя на това да се случи отново?“ И когато се опиташ да влезеш в Божието присъствие се чувстваш засрамен. Казваш си: „Имам нужда да се отдалеча малко от Господ, докато се опитам да си обясня всичко това. Трябва да се поправа пред Него по някакъв начин. Трябва да Му докажа, че не исках да греша.“

Точно тогава обвинителя ти, дявола, се нахвърля срещу теб като гладен лъв. Той ти вкарва в ума всеки стих относно Божията омраза към греха. Напомня ти библейските предупреждения за греховете срещу светлината. Напомня ти и Божията омраза срещу всички онези, които се провалиха в Стария Завет. След това ти прошепва: „Виж как Бог отне Духа Си от всички онези, които се провалиха. А сега ти съгреши по същия начин. Той е премахнал Духа Си от живота ти. Ти си лицемер, лъжец, не живееш според това, което проповядваш. И когато се изправиш в Деня на съда, собствените ти думи ще те осъдят.“

Възлюбени, дявола не знае изхода от никой християнски провал. Той не знае как ще реагираш след като се провалиш или как Бог ще отговори на греха ти. Всъщност, най-големия страх на Сатана е, че ти ще изтичаш направо при Бог за милост и прошка. Така че врага прави всичко по силите си, за да ти попречи да разбереш заветните обещания. Той иска да те върне обратно под Закона, където съвестта ти ще те осъди. Той иска да си убеден, че трябва да си платиш за провала. Иска да те види как се търкаляш в скръб, как се опитваш да спечелиш отново пътя към Божието одобрение.

Не, това никога не е било Божието намерение за покаяното сърце. Виждате ли, точно когато си мислиш, че заслужаваш Неговия гняв и наказание, Бог те кани на пиршество. И докато враговете ти са седнали там и гледат как страдаш под Божието наказание, Господ ги изненадва, както и теб, като те храни от трапезата Си. Ето така Бог се отнася към покаяните се Негови деца. Ето един пример: помислете си за някой църковен старейшина, благочестив човек, който ежедневно се моли и чете Божието Слово, уважава жена си и е добър баща. Всичките минали прегрешения на този човек са покрити с кръвта на Христос. Преди се е ядосвал бързо, но сега това е победено чрез силата на Святия Дух. И вече този мил, разумен човек се движи в Божията мъдрост.

Но един ден врагът идва срещу него като потоп. Човекът има ужасен ден в работата и като си тръгва от офиса ума му е помрачен. Опитва се да се моли на път за къщи, и си мисли: „Господи, просто искам да се прибера у дома, да легна на канапето и да Ти благодаря, че деня свърши.“

Междувременно у дома жена му също е имала лош ден. Всичко се е объркало и децата са били неконтролируеми. Сега тя е нервна, чака мъжа ѝ да се прибере и да се разправи с децата. И така, веднага след като ядосаният мъж влиза в къщи, жена му бяга при него и започва да си излива проблемите от деня. Той е твърде претоварен, за да я слуша и ѝ казва, че не иска да знае за това. Тя вече е още по-отчаяна. Започват да се карат и изведнъж язовирната стена се чупи. В един момент те започват да викат, да се наричат с разни имена, да се бутат един друг. Разменят си обидни думи, които имат за цел да нараняват.

Тогава, изведнъж, мъжът превърта. Той излива буря от гневни думи, включително и псувни. Жена му отстъпва ужасена. Тя казва: „О, значи така един мъж на Бог говори на жена си? Така говори църковния старейшина, човек, когото всички мислят за свят? Какъв лъжец си само.“

В яда си мъжът се обръща и трясва вратата. Вън от къщата обаче той е потресен и наранен, душата му е изпълнена със срам и благочестива скръб. Започва да плаче вътре в себе си: „О, Господи, откъде дойде всичко това? Сърцето ми трябва да е много зло. Вече изливам гнева си върху семейството ми.“

Дори и най-благочестивия християнин бива изненадан от съкрушителни, неочаквани ситуации като тази. А понякога това ни се случва веднага след като сме преживели велики победи. И ние като Адам искаме да се скрием от Бог. Мислим си, че Той ни е ядосан, и че Сатана е стъпил здраво в живота ни. След това, докато сме объркани, ние попадаме в кръговрата на Римляни 7: „Правя това, което мразя. А онова, което се надявах да направя, не успях.“

Изведнъж започваме да си мислим: „Как въобще мога да служа на някого, когато съм токова зъл? О, Господи, колко ли ще ми отнеме да се отърся от тази мръсотия и отново да се почувствам свят?“

Точно това е момента, в който Господ ни казва: „Ела на празненството. Не трябва да прекарваш време далеч от Мен. Седни и опитай от милостта Ми. Искам да пируваш на трапезата Ми, в присъствието на враговете ти.“

Какво е Божието отношение към децата Му, когато са победени от грях?

Исус дава отговор на този въпрос в притчата за Блудния син. Този млад беглец беше съкрушен от греха, похарчи всичките си средства заради похотта си. Накрая беше буквално поробен, трябваше да яде от храната на свинете. И си помисли: „Толкова много съгреших, че никога няма да бъда приет от баща ми както преди. Със сигурност трябва да си платя за това по някакъв начин.“

Страховете на Блудния син му пречеха да се върне при баща си. Но истината е, че баща му никога не му беше ядосан. Този благочестив човек просто копнееше сина му да се върне. Накрая, когато той се отчая докрай и почувства тежестта на провала си, Блудния син се сети за изобилието в бащиния му дом. И в отчаянието си се върна у дома.

Как реагира баща му? Той изтича навън, за да го посрещне, прегърна ги, целуна го по врата и му прости, без да задава въпроси. Библията ни казва: „Но бащата рече на слугите си: Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим“ (Лука 15:22-23)

Тук, по думите на Исус, ние виждаме отношението на небесния ни Отец към децата Си: веднага след като се провалим, Господ ни сервира и ни помазва с мирото на веселието. Виждате ли, Бог гледа на сърце и в момента, в който чуе сърдечния ни вик за прошка, Той постила трапеза за нас. Той ни казва: „Не бягай от Мен. Не се търкаляй в кочината му и не приемай лъжите му. Аз те обичам, сега ела и виж какво съм приготвил за теб.“

Първото благословение, което ще намериш в чинията си е незабавната, безусловна прошка. „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.“ (1 Йоан 1:9). Веднага след като се покаем, Бог слага край на целия въпрос с греха. Той премахва всички обвинения срещу нас и изцяло премахва прегрешенията ни от погледа Си.

Още повече, че Той вече не желае да чува за греха ни. Всъщност Той казва: „За мен нямаш грях, сега и ти приеми, че нямаш грях. Нямам нищо срещу теб. Всичко погребях. Сега се радвай в спасението, милостта и благодатта Ми. Весели се във всичко това.“

След като веднъж приемем прошката на Отец, Той ни кани да се наслаждаваме на всяко нещо от менюто: благодат, милост, добрина, нежност в сърцето, милосърдие, незаслужена любов, мир, почивка, радост, щастие, свежи потоци от обновление в Святия Дух.

Говорете ми за това да изпиташ Божията слава. Точно, когато очакваш наказание и възмездие, Господ те кани на празненството на милостта и благодатта Си. „Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, И многомилостив към всички, които Те призовават“ (Псалм 86:5). „Защото голяма е Твоята милост към мене; И Ти си избавил душата ми от най-дълбоката преизподня.“ (стих 13)

Аз знам какво е да очакваш Божието наказание след като съм се провалил. Чудя се: „Ще има ли атака срещу тялото ми? Ще пострада ли някое от децата ми? Ще се разболе ли отново жена ми? Господи, къде ще ме удариш за това, което направих?“

Но Господ незабавно дава огромен пир за мен в присъствието на враговете ми. Кои са моите врагове в този случай? Това са демоничните врагове на страха, депресията, смута, вътрешната бъркотия, сатанинските лъжи. И така аз бързо се покайвам, като се държа за Господните обещания. И си напомням: „Дейвид, не трябва да плачеш, за да докажеш, че съжаляваш. Всичко, което трябва да направиш е да изповядаш греха си, да се покаеш и да стъпиш на словото на твоя Отец. След това отиди на празненството и се радвай в присъствието на всичките ти врагове.“

И така аз седя на Господната трапеза, а пастира ми, Исус, ми сервира. Той възстановява душата ми като ме храни с милостта, с прошката Си и с нежната Си добрина. След това ме полага край тихи води и ми показва стих след стих за любовта Си. Чувствам как Божията благодат залива душата ми. А сълзите на радостта измиват цялата ми вина, страхове и притеснения.

Докато се случва това невероятно благословение, враговете ми са заставени да гледат, буквално победени. И накрая аз ги чувам как прошепват: „Той е научил тайната – вярва в Божиите обещания. Да се махаме от тук.“

Нека сега разгледаме празненството в присъствието на човешките ни врагове

Обещанието от Псалм 23 се отнася и за двата вида врагове – демони и хора. А Господ иска да празнуваме дори и пред човешките ни врагове – хора, които са се превърнали в инструменти на дявола, за да ни притесняват.

Нека ви дам пример с едно писмо, което пристигна в служението ни. Една скъпа християнка пише за объркания ѝ брак с спасения ѝ съпруг. Този човек се чувства осъден от святия живот на жена си. Така че напоследък е станал зъл с нея, тормози я и я нарича с обидни имена.

Един ден той се върнал пиан у дома. В яда си приковал жена си за стената и извикал в лицето ѝ: „Ти, изчадие на Исус, ти си луда. Писнало ми е от проповедите ти. Не искам да чуя и дума повече. Не си по-добра от мен.“ той продължил да използва езика на ада, като я обвинявал до безкрай.

В жената бавно се надигнал гняв. Всичко вътре в нея искало да реагира, да спомене за всички зли действия на съпруга си спрямо нея. Но вместо това тя затворила очи и се помолила тихо: „Святи Душе, помогни ми.“

Божията благодат се изляла върху нея и тя била изпълнена със свръхестествен мир. Просто погледнала съпруга си нежно и не казала нищо. Когато той видял, че тя нямало да реагира, я оставил да си върви и се стоварил пред телевизора. Междувременно тя се върнала към домашните си задължения с мир и радост в сърцето си. Тя пирувала на Господната трапеза – хранела се с благодатта, търпението и надеждата, които Бог ѝ бил сервирал.

Може би имаш стресираща ситуация на работното си място. Вероятно колегите ти са те предали, клюкарстват по твой адрес и разправят лъжи за теб на шефа ти. Прекарваш дните си в скръб поради начина, по който са те наранили.

Скъпи светии, Исус ви кани да празнувате в присъствието на враговете ви. Той ти напомня, че дори и в най-трудната ситуация можеш да се обърнеш към заветните Божи обещания - „Срещу теб няма да успее никое оръжие“. Твоят Отец вече приготвя трапеза за теб и иска да те изпълни с благодат и състрадание.

Възможно е да пропуснеш Господната трапеза поради неверие

Когато Израел излезе от Египет, те пропуснаха всички празненства, които им беше приготвил Бог. Виждате ли, след освобождението им, Бог им заповяда да пазят празника на безквасните хлябове всяка година в Обещаната земя. Това означава, че в продължение на седем дни те трябваше да ядат безквасен хляб, а на седмия ден трябваше да има празненство.

Бог имаше още няколко празненства за Израел – чудесно време, в което цялата нация трябваше да се радва в Господа, да се наслаждава на присъствието Му и да приеме помазанието Му. Трапезите им трябваше да са отрупани с добри неща - мляко, мед, масло, грозде, жито, месо.

Едно от тези празненства трябваше да бъде празника на плодовете. „И да се развеселиш ти, левитинът и пришелецът, който е всред вас, във всичките блага, които Господ твоят Бог е дал на тебе и на дома ти.“ (Второзаконие 26:11). Господ казваше на народа Си: „Искам да се радвате на всичко, което съм ви дал. Това е време да се смеете, да пеете и да си спомняте.“

Моисей също заповяда на лидерите на Израел да празнуват Пасха. Това празненство трябваше да бъде време да учат децата си: „И в оня ден ще обясниш на сина си, като речеш: Това правя поради онова, което Господ ми стори, когато излязох от Египет.“ (Изход 13:8). Всеки баща трябваше да каже на сина си: „Това празненство е за да отпразнуваме освобождението си. Радваме се, защото Бог ни освободи от Египет.“

С всяко празненство Господ казваше на Израел: „Радвайте се, бъдете весели и пейте.“ Всички празненства трябваше да бъдат изцерителни, освободителни събрания на заветната Божия добрина към народа Му.

Но Библията споменава само за един празник в пустинята. Този празник стана на първата година след излизането на Израел от Египет. След това празненството беше забравено.

Бог нямаше предвид това за народа Си. Неговият план беше те да живеят в Обещаната земя, където щяха да имат всички необходими ресурси за празниците. Но поради греха на Израел, те останаха в пустинята. И единствената им храна беше манната, която Бог прати от небето, както и малко жито, което те бяха взели от Египет.

Можете ли да си представите какво трябва да си е мислело едно израелско дете по време на празненството, което направи Израел? То се беше хранило с манна сутрин, обед и вечер през целия си живот. А сега, когато се провеждаше празника, то вижда още манна на трапезата. Така че пита баща си: „Тате, какво празнуваме?“

Баща му отговаря: „Това е празника на безквасните хлябове, сине. Празнуваме освобождението си от Египет. Това е време да се радваме на свободата, която ни даде Бог.“

Момчето е озадачено. Радваме се на освобождението си? Всичко, което то е чувало някога от родителите си е мърморене, оплакване и неверие. А в някои случаи ги е виждало как се промъкват в шатрите си, за да се покланят на малките си идоли, които изнесоха от Египет.

Така че момчето пита баща си: „Това ли наричаш освобождение? За какво да се радваме след като пустинята е суха? Всичко, което някога сме преживявали е отегчителното повторение на едни и същи неща. Защо трябва да празнуваме с още манна? Защо не живеем там, където са всички добри неща?“

За съжаление Израел никога не успяваше да празнува Господните празници. Библията ни казва: „И тъй виждаме, че поради неверието си те не можах да влязат.“ (Евреи 3:19)

Чудя се колко тийнейджъри днес виждат само неверие в старото поколение, което свидетелства, че е било освободено от греха. Колко ли деца в християнски семейства казват: „Тате, мамо, това ли наричате освобождение? Няма радост в семейството ни. Домът ни е изпълнен с бъркотия и кавги. И всичко, което чувам са оплаквания и клюки. Това място е като погребално бюро.“

Нищо чудно, че толкова много тийнеджъри днес не служат на Господ. Родителите им все още скитат из пустинята. Те никога не са влизали в заветните обещания на Бог. Те не знаят какво е да се радваш, понеже никога не ходят на празника.

Водиш ли живот на духовна стагнация? Винаги ли си обременен, живееш ли ден за ден, винаги ли се страхуваш, никога ли не се радваш напълно на ходенето ти с Господ? Нека те попитам – не си ли уморен от всичко това? Никога ли не си казваш: „Знам, че Исус ме спаси и че бях променен. Така че защо не се радвам на празника? Къде ми е помазанието с мирото на веселието?“

Трябва да направиш крачка на вяра. Не се колебай да повярваш каквото ти е обещал Бог. Хвани се за обещанията Му и бъди напълно убеден, че това, което ти е обещал Той, може да го направи. Святият Дух откликва само на вяра. Той не откликва на реките ти от сълзи или на обещанието ти да станеш по-добър. Това може да е част от покаянието ти, но само вярата кара Господ да отговори. Вярата Го кара да се задейства, да ти даде славата Си.

И така, приеми любовта и прошката на твоя Отец. Имаш право да празнуваш и никой демон от ада не може да те лиши от това. Вярвай в Божието Слово и Му позволи да те постави на небесната Си трапеза.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Feasting in the Presence of Your Enemy!](#) / [Да празнуваш в присъствието на врага си!](#)